

IV.

Ten příběh mi zůstal a i nadále zůstává záhadou. A to i přes to, že jsem jeho hlavní postavou. Ještě před tím, než jsem se ujala vlády nad svou zemí, pochopitelným sesazením svého otce, jsem měla mnoho milostných nabídek. Jediný, kdo z toho měl ale opravdu upřímnou radost, byla moje babička. Matka byla příliš zaměstnána chlácholenním vyslanců z cizích zemí, které babička pohoršovala svým výstupem s vymyšlenou zahradou.

Když už jsem vyrostla v mladou ženu, nebylo dne, kdy by se kolem mě něco nedělo. Ve chvíli, kdy jsem se ale stala královnou, byl zájem mužů už doopravdy nesnesitelný, a tak jsem musela zavést několik důsledných opatření, abych se vůbec měla čas věnovat sobě.

„Hrouda zlata, moje milá, to je ten pravý povzbuzovač lásky,“ říkávala moje babička a dávala si velice záležet, aby se skutečně v mých komnatách sem tam nějaká ta hrouda povalovala. Mělo to neuvěřitelné účinky.

Podle příběhu starého Jeshaji, ale byli i tací, kteří mne doopravdy milovali. Prý pro mou křehkost. Napadlo mě, že bych u nich jistě uspěla i po těch letech, když mi každý hulvát zlomí nohu lehkým klepnutím. Ti mladíci naráželi nejen na má protiopatření, také ovšem na svou nesmělost a zejména pak na nepřející lid, který mi polovinu nápadníků popravil, aniž bych je jen zahlédla. Jeden z těch nešťastníků, kteří doopravdy milovali, byl ochoten za mne dát i svou duši. A tak, když odjel do daleké země s nepořízenou, dlouho se trápil, aby nakonec zvolil dobrovolný odchod z říše živých. Myslím, že se vrhnul do náruče nějakého moře s výkřikem:

„Alespoň tebe bude mé tělo objímat, ó ledová hlubino!“

Nad touto částí příběhu jsem vyjádřila skutečně výrazné pochybnosti, protože mi přišlo naprosto neuvěřitelné volat takovou hloupost, když se moje tělo řítí z obrovské výšky čelem ke zmítajícím se vlnám. Byla bych ochotna věřit tomu, že volal například:

„Nenávidím tě!“ nebo:

„Aaaaaaaa!“

Básnické obraty ale viditelně kořenily můj příběh častěji než by mi to bylo milé. A Jeshaja si trval na svém. Později se mi přiznal ten obtulostlý had, že se také často v Chrámech nudil, a protože se považoval za velkolepého básníka, prolezl celé knihovny a skutečně sem tam do nějakých Knih něco dopsal. Měla jsem pocit, že ho rozkousnu v půli, ale dílo bylo vykonáno a ledová hlubina už patřila k mé osobě.

Ve chvíli, kdy mi chtěl slepec objasnit hloubku a vtíp kletby onoho nešťastníka, se ovšem objevilo v dohledu několik jezdců. A musím říci, že jsem měla radost, když jsem je zahlédla. Dlouhé pláště jim vlály v divoké jízdě, koně měli divoké a plné života. Patřili k bojovníkům z pouští, kteří často pro mého otce vraždili za skutečně zajímavě nízké ceny. Jejich vzhled se nezměnil ani po tolika letech a to mne natolik potěšilo, že jsem jim vyšla v ústrety.

V té chvíli jsem jim bohužel splasila koně natolik, že z pěti mužů si dva zlomili vaz. Zbylí spadli šikovněji, a tak kromě několika zlomenin, byli v pořádku. Nezklamali mne ani po těch letech. V mžiku byli na nohou, vrhli se na nás a svázali nás do kozelce tak rychle, až jsem pocítila dojetí.

Neptali se na nic. Mluvili řečí, kterou běžný obyvatel mé země nezná, ale poznala jsem, že stejně jako já jim rozumí i slepý Jeshaja. Když prohledávali osla, jediné, co jim přišlo zajímavé, byla síťka drobných stříbrných zvonečků. Sotva jí ale vytáhli a zatřásli s ní, Jeshaja sebou škubnul a ohradil se:

„Ty zvonky v sobě mají kouzlo! Nedotýkejte se jich nebo zemřete!“

Mnohem větším kouzlem se ukázala ovšem ta skutečnost, že umí jejich řeč. Ten, který neměl nic zlomeného, k nám přistoupil a strčil do slepce nohou:

„Jak to, že umíš naši řeč?“

„Umím hodně řečí a znám hodně kouzel! Nedotýkej se těch zvonků a ulož je zpět na místo!“

V té chvíli bylo ale i mě nad slunce jasné, že ta věc žádné kouzlo nemá, ale třistaletý úpadek se zjevně dotýkal i rozumových schopností pouštních bojovníků. Díval se na starce s nedůvěrou a bylo vidět, že váhá.

„Nevěří ti stejně jako já,“ řekla jsem mu řečí dvora.

„Nesmím dopustit, aby mi je vzal.“

„Buď bez obav. V okamžiku, kdy se rozhodne, že si je vezme, se pokusí nás zabít. V mém případě bude jistě překvapen, jak to bude s tebou, nevím. Ale teď už bych se ráda do něčeho zakousla...“

Překousla jsem provaz, protáhla jsem své kosti a šla se podívat na jednoho z těch mrtvých. Přišel na mne hlad. Bojovník mě sledoval s překvapením i ohromením, ale věděla jsem, že hrůzu těmhle lidem nenaženu. Nepřímo jsem způsobila to, že Jeshaju rozvázal, dal mu zvonky do ruky a přivolal své muže.

„Kdo jsi? Jak to, že znáš naši řeč?“ Zeptal se ho znovu.

Slepec váhal s odpovědí. Váhal tak dlouho, až se ten muž rozhodl bez ní. Jednoho poslal chytit koně, další nás opět svázal. A protože se mě všechna zvířata kromě starcova osla bála, naložili mne na něj, starce přehodili přes hřbet jednoho koně a odvezli nás bez jediného slova daleko za křoviny i savanu do jednoho ze svých stanových táborů.

Svázané nás hodili na slámu do dřevěné klece a s vášnivým líčením všeho zlého, co jsme napáchali, odešli ke stanu náčelníka. Příjemné bylo, že zapomněli naložit i mluvícího hada, který celou dobu spal u ohně a vůbec se nezajímal o to, co se s námi děje.

„Měl by ses lépe naučit lhát, starče,“ řekla jsem Jeshajovi, když jsem mu překousla pouta. „To, že jsou ty zvonky kouzelné, by ti neuvěřil ani tvůj osel.“

Promnul si zápěstí a s podivnou něžností tu síťku pohladil.

„Trochu kouzla v nich přeci jen je,“ pousmál se.

„Vsadím se, že ti je dala nějaká osoba ženského pohlaví.“

Přikývl.

„Pak mne tedy ušetří podrobností.“

„Byla mi jen přítelkou. Ani před mnoha lety, kdy žila, jsem se už dávno neucházel o ženy.“

„S tím, co ti svítí na hlavě, bys ani neuspěl,“ podotkla jsem.

V ten okamžik ale k nám do klece vtrhnul obtloustlý muž a v mžiku bylo kolem mnoho bojovníků. Když jsem si je letmo prohlédla, uznala jsem, že museli i přes všechny ty věky zůstat výbornými milenci. Těch, co měli v očích jiskru mladého hřebce, bylo tolik, až jsem nedbale poodhalila svou nezlomenou nohu a lehce rozvlnila svůj plášť u boků. Zažila jsem už jednou takové znásilnění mladým mužem jejich kmene, když jsem cestovala mezi svými městy. Pravidla dvorního života mne bohužel přinutila toho mladíka okamžitě popravít, ale ještě po více než tři sta letech toho lituji.

Oproti onomu mladíkovi, obtloustlý muž, který nosil označení náčelníka, rozhodně okouzující nebyl. Udělal několik okázalých gest a vedl ke mně i ke slepci řeč. Přiznám se, že jsem ho vůbec neposlouchala. Přišlo mi totiž odpudivé, jak se časy změnily i tady. Sice jsem tu našla mnoho podobností s tím, co jsem znávala, ale aby se stával náčelníkem největší a nejtlustší hulvát kmene, tomu jsem nerozuměla. Zнала jsem mnoho ošlehaných mužů s jizvami po celém těle, kteří navštěvovali mého otce a posléze i poněkud potají mou matku. Žádnému z nich se tohle beztvaré stvoření ani trochu nepodobalo.

„Mluv!“ Kopnul do slepce. „Jak to, že znáš naši řeč a co to je za kouzlo, které držíš!“

„Ty obtloustlá hroudě tuku,“ oslovila jsem ho klidným hlasem a přinutila ho podívat se do mých prázdných očních důlků. „Jak se opovažuješ takhle mluvit v přítomnosti královny! I kdyby to byl jen prostý šváb, cestuje jako můj doprovod a TY se k němu budeš chovat s náležitou úctou!“

Tak trochu jsem se i bavila tím, jak se ošívá, když se ho dotýkám prstem. Úctu mi neprojevil, muži shromáždění okolo jen zaraženě stáli. A protože se mi líbil jeho spodní plášť, snědla jsem ho. Veřejně.

„Všiml jsem si, že tak často řešíš některé nepříjemné okolnosti, Nekhesmun,“ podotkl slepec, když jsem si ten plášť natrhala na kousky a ovazovala jsem si bolavé klouby.

„Mě to baví,“ řekla jsem.

Sledovala jsem, jak všichni okolo pobíhají, utíkají, balí stany a s panikou do sebe vrážejí, ale nebavilo mě to dlouho.

„Tak když už jsem si kvůli tobě umazala zuby touhle odpornou hroudou tuku, mohl bys mi alespoň naznačit, co to bylo za ženu, co ti tohle dala? Ne že by mě to nějak zvlášť zajímalo, ale vzhledem k tomu, že ti milí lidé odjeli a neotevřeli nám klec, mohli bychom se ubránit nudě.“

„Byla z rodu Sovy,“ řekl.

„Předpokládám, že zemřela někde daleko a že byla naprosto nepřekonatelná svou krásou a oduševnělostí.“

„Jak to víš?“ Pousmál se.

„Velice nedávno jsem slyšela něco podobného ve svém paláci.“

„Aha,“ pokýval hlavou. „To byla Lavaleh. Poslední královna krále Lva. Ale od té zvonky nemám.“

„V tom případě musím vyjádřit svůj údiv nad tím, že všechny ženy tohoto rodu jsou krásné a oduševnělé a umírají někde strašlivě daleko.“

„Nekhesmun, byly stejného rodu,“ pokrčil rameny. „Bylo tradicí, že se vdávaly daleko od svého domova a často také hodně cestovaly.“

„Podle téhle tvé povídacčky by tedy všechny ženy našeho rodu měly být podnikavé a chytré a také oslnivě krásné.“

„Nebylo to snad tak?“

„Nesnaž se mi vlichotit. S ohledem na mou babičku, matku a mne jistě. Ale vzpomenu-li si na sestru mé matky, která každé ráno pouštěla kapesníček z hradeb, musím pouze zavrtět v údivu hlavou.“

Zatímco jsme mluvili, obalila jsem si klouby a přisunula k nám více slámy, aby jsme se mohli lépe posadit. Zarazilo mě to, že jsem bezděky přehodila svrchní náčelníkův plášť přes Jeshajova ramena, ale už v životě jsem sama sebe překvapila mnohokrát.

Vzpomínám si, že jeden z posledních vyslanců, který opustil dvůr mého otce rozezlen jeho stavebními úpravami na úkor zahrady, se vrátil velice záhy s opravdu pozoruhodnou armádou. Ačkoliv byli zdaleka, byli odpočatí, silní a neobyčejně zajímaví. Tehdy jsme se scházely na stejné straně hradeb všechny. Nebylo rozdílu mezi mnou, mou matkou, služebnou nebo jen starou žebračkou. Všechny jsme se s údivem dívaly na množství mužů, kteří měli světlé vlnité vlasy.

Debaty o jejich kvalitách zcela stíraly společenské rozdíly, a tak jsme jeden večer skutečně popíjely vybraná vína s bláznivou tetou i několika služebními a kuchařkou. Babička si tehdy povzdechla, že je příliš stará na to, aby si užila ten neuvěřitelný zážitek dobytí města, ale že nám by to rozhodně přála. Kuchařka i služebnice přikyvovaly, protože i jich se dotýkalo to směšné mávání těžkými zbraněmi nad hlavou. Někteří muži, hýčkaní do té doby v pohodlí domova, měli totiž z řinčejících a těžkých krunýřů smrt ještě před tím, než dokázali vystoupat po všech schodech na ochozy hradeb.

Tehdy jsem poprvé navrhla plán, jak si ušetřit to příšerné čekání na rozvalení bran. Má myšlenka byla prostá. Ti silní a krásní a odpočatí muži se světlými vlasy byli vně hradeb, zatímco my ženy uvnitř. Tehdy babička poprvé prohlásila, že je na mě hrdá a že je vidět z jakého jsem rodu, zatímco moje matka se okamžitě chopila možnosti můj plán realizovat. Domnívám se, že se jí muselo také strašlivě stýskat po tom vyslanci. Pobýval totiž před tím u ní velice často.

Ještě té noci bylo město náhle bez boje dobyto. Všechny ženy byly nadšené. Prosily o životy svých nebohých mužů, kteří působili s nedopnutými krunýři kolem pasu, ze kterých na slunce

přetékala beztvářá břicha, opravdu směšně. Je ale také pravdou, že ženy zachránily mnoho životů tím, že bitvě předešly, a i tím, že se za své muže poctivě přimlouvaly i několik nocí. K nelibosti kněžích, kteří si dobře všímali odlišností novorozenců o devět měsíců později.

Ale jediný, kdo tehdy bral celou věc vážně, byl můj otec. Vždycky mě zaráží, jak se muži dokáží brát vážně. Ačkoliv byl vlastně pověstný i tím, že bral smrtelně vážně i sám sebe, a všichni to včetně obláhatelů věděli, přeci jenom překvapil, s jakou zuřivostí se zamkl ve svých komnatách a odmítal otevřít i tehdy, když ho o prospěšnosti toho činu přesvědčovala moje matka.

Když ale matka odešla, aby vedla dlouhé a celou noc trvající diplomatické debaty s oním vyslancem, po kterém se jí tak stýskalo, přestalo to ty světlovlasé krasavce bavit a dveře od komnat prostě vyrazili. Překvapila jsem sama sebe, když jsem se jim vrhla bezděčně do cesty a křičela jako o život, ať nebohému tatínkovi neublíží. Přiznám se, že to byl čin skutečně nenucený a předem nerozmyšlený a do jisté míry i myšlený vážně, ale zajistil mi na mnoho let klidnou budoucnost.

Ačkoliv jsem totiž onen plán dobytí města vlastně vymyslela já, jako jediná žena jsem unikla trestu. Po odtažení nepřátelských armád, které zařídila svým mistrným diplomatickým jednáním moje matka, byly takřka všechny ženy potrestány deseti ranami na holou na veřejném prostranství. Trest vykonával tehdy manžel dotyčné, případně zástupce z řad dvorních úředníků nebo vojenské posádky. Těhotné ženy a ženy ve věku mé babičky byly ušetřeny. I když tehdy si myslím, že to můj otec mé babičce udělal naschvál. Veřejná neznalost mého pozadí pak způsobila o to větší zájem o mou osobu.

Ten večer, kdy se rozléhalo městem pleskání a hrané scény pláče, mi babička na své terase vysvětlila potřebu obláhatelských armád pro správné ozdravení obyvatelstva a pro urovnání vztahů již sezdaných párů. To už mi bylo jasné, že vládnout tak bohaté zemi je třeba s rozvahou a správně prováděným načasováním překvapivých skutečností.

„Vlastně je dobře, že jsme tu spolu zavření,“ řekla jsem slepému Jeshajovi. „Nevím sice, jak dlouho tady budeme, ale je to rozhodně lepší, než být zavřená s tím příšerně upovídaným hadem.“

„Skutečně jsi se rozhodla setkat se s velitelem lidu Kamene?“

„Stačil by mi i nějaký vojevůdce nebo alespoň muž, který je hoden mluvit s královnou.“

„Pak si myslím, že se Tersse hned tak nezbavíš,“ rozesmál se. „Mrzí mne, že u toho nebudu.“

„Někdo vysslovoval mé jméno?“ Ozvalo se za námi. Bylo mi, jako když mi matka připomenula neblahou povinnost královen zajímat se i o starší vyslance. Ačkoliv jsem později zjistila, že se dá vyjednat mnohem více s dobře nalíčenými rty pojídajíc šťavnaté ovoce v nenucené pozici.

„Už jsem si myslela, že jsi zabloudil nebo tě konečně stáhli z kůže.“

„V žádném případě,“ odpověděl. „Jen jsem sse zdržel při odpočinku.“

Chvilí hledal v dřevěné kleci dost širokou skulinu, a pak se protáhl dovnitř. Když zavadil o zbytky svlečeného náčelníka, jen zavrtěl hlavou a potom už se opět přivinul k Jeshajovi jako jeho mazlíček.

„Když už se tě nezbavíme, mohl bys nám alespoň pomoci dostat se ven,“ řekla jsem mu.

Ale jen zvedl tu svou velikou hlavu, roztomile se usmál a zamrkal očkami:

„Ale já vám nemůžu pomoci. Jssem tu přeci zavřený s vámi...“

„...nesnaž se mě rozčlít, hade!“

„Nekhessmun, já vím, že mě nessníš a vím, že mě potřebuješ. Tak mi chvíli nech, ať si odpočinu. K téhle kleci vedla opravdu dlouhá cessta.“

„Tvoje chyba! Kdybys celou tu věc neprospal, mohli tě sem odvézt stejně jako nás!“

Už mi neodpověděl. Zamručel, pomalu se protáhl ven a otočil se. Když se na nás díval z druhé strany, znovu se široce usmál a podotkl:

„Nekhessmun, nemohl bych sse na vás jen chvíli takhle dívat? Vy dva v dřevěné kleci... to je mnohem víc než jen pohled pro bohy...“

„Přestaň, nebo tě přetrhnu! Najdi něco, co nám pomůže ven! Nevstala jsem z hrobky pro to, aby se na mě chodili živí dívat pro pobavení!“

S přehnaným povzdechnutím se odplazil a pak už se jen z různých stran ozývalo:
„Ještě nic nemám... Tady taky nic není... Nekhesmun nechceš nějaké ovoce?... Juuuu, věděli jste, že ti divoši mají vyššívané spodní prádlo?... A tady dokonce někdo nechal měch s vínem...“

Od té chvíle jsme ho už nezaslechli. Sedla jsem si tedy zpět. Kdybych nevěděla, že si na tom dřevě vylámu všechny zuby, prokousala bych se ven. Bylo to k vzteku.

„Tak dobře, Jeshajo,“ řekla jsem. „Poslouchám. Jak se jmenovala ta, co ti dala ten tvůj klenot?“

Chvíli držel zvonky v natažené ruce před sebou a poslouchal jejich hudbu.

„Její jméno bylo Nacham. Milovala muže jménem Shevah, ale potkali se ve špatný čas na špatném místě.“

„Měl snad matku, která by byla přesvědčena o své neomylnosti?“

„Ne,“ otočil se překvapeně.

„Pak tedy nevím, co jiného by jim mohlo bránit být spolu.“

„Ten příběh je dlouhý, Nekhesmun. A smutný, protože jsem v něm byl zapleten i já. Dodnes si leccos vyčítám.“

Nechtěla jsem ho dál trápit. Doby, kdy jsem se umývala za značně průhlednou zástěnou, abych dráždila staré muže z protějších domů k nepřičetnosti, byly dávno pryč. Nechala jsem toho podivína vzpomínat. Natáhla jsem nohy, abych ulevila kloubům, a začala přemýšlet, kam asi dojdu, budu-li muset neustále křísit toho hada z opilosti. Odněkud se ozývalo jeho spokojené chrápání, Jeshaja si hrál se svými zvonky. Mohlo by se to zdát nesmyslné, ale položila jsem se do slámy a za chvíli jsem bloudila vzpomínkami a sny.